

Matjaž Pikalo

Pesmi

Na verando pada večer

Babici in dedku

Smrt pride čez potok, nič je ne ustavi.
Niti ledena ploskev ne, ki se je naredila
na vodi, kjer se drsajo otroci. Smrt je
namreč izvežbana drsalka. Vaščani ustavijo

nihalo na uri, kadar kdo umre, tak je tu
običaj. Verjamejo, da je smrt taka kot
kozel, črn hudič. Kar boš delal na Novega
leta dan, boš delal celo leto, pravijo.

Brezšumnost hiše zmoti otroški jok, na
breze spet lega sneg. Tišina je skoraj popolna.
Trga jo cvilež psov, ki se gonijo po vasi.

Tukaj ne more nič niti smrt. Zdaj je prišla
čez potok. Ste videli? V zadnji kopeli
gledam največjo predstavo na svetu.

Un chien andalou

Kmetje sušijo seno, dišijo jasli,
diši cesta. Oko lune je skoraj polno,
britev je že pripravljena, da zareže
ostro srebrno črto v beločnico. Kdo

bi preštel vse pege na njenem
obrazu, kdo bi vedel imena vseh
trav in kdo jim je napravil srajčice,
kdaj utihnejo črički in kje bivajo

ptice? Življenje je veličastna zadeva,
a jaz ne morem ubijati v tvojem
svetem imenu, Edini. Zato se rezila

ne bom niti dotaknil. Prosim te le
za milost, za svinčnik izza tvojega
ušesa. Da bom lahko pisal, lajal.

Moja čaša je prazna

Moja čaša je prazna, bratje, orumeneli
list pod povstrčkom imam, da pokrivam
sanje. Lovec, ki mu je opešal vid, v tajgi
nima kaj početi ... Lei Mi Cheng, pobita

s sekiro, počiva. Medeninaste gumbe na
ubijalčevem površniku je poškopila kri.
Pišem, da bi jih očistil, jesen je vseočiščujoča.
Življenje je modrikasto zazelenelo na petem

kontinentu, v skalovju, pod peklenskim nebom
staljene žoge, ki so jo bombardirali kometi. Nekaj
milijonov let pozneje, čisto blizu, se s švistom

hladnega rezila skozi vakuum – šssst – prekine.
Obalo predre božja svetloba, čaka, da otroci
zagrebejo alge v peščeni grad. Potem posveti.

Srce

Votla, steklena krogla, maternica,
v kateri sneži na pokrajino. Nekdo
zgoraj skrbi, da jo obrne, ko se mu
zdi, da naredi praznik za otroke,

medvedku zimsko spanje. Mlečna luna,
mlečna cesta. Tukaj vlečem svojo špuro,
paralelno kristianijo. Divje, divje
butanje mišice v prostoru. Čutim, kako

je, ko se predre himen, nesmrtnost med
dvema utripoma srca. Gaziti do konca,
vleči sled, roka, vodena od Boga. Ne

misлити nič, čuditi se, vzdikati.
Pustiti kapljati korunde, da pordeči sneg;
nepresahljiv vrelec krvi, črpalka življenja!

Kdo se boji črnega moža?

Božja moč v dajanju in jemanju
je strašna in spoštljiva!
Agonija sneženega moža,
ki sem ga postavil še včeraj,
je tragičen moment v tej igri.
Pogled na izpadlo oko, lase in zobe,
na vodenico, ki se mu je zažrla v belo meso,
je bil nevzdržen in srhljiv,
nočna ejakulacija osupljiva,
da sem si moral pokriti oči z roko.
Otroci hodijo mimo njega
in ga s strahospoštovanjem pozdravljajo:
"Bog daj!"
čeprav čutijo, da ga nekaj jemlje.
Zvestoba je dar duha,
jutri me vzame na pot.
Le lonec in metlo
še pospravim.